

VÌ ĐƯƠNG ĐỘC TÀI 212

1/212-

Băm lăm năm xa lìa đất nước,
Đi tránh vòng nanh vuốt Cộng nô.
Sống trên đất nước tự do,
Dân quyền đệ nhất chúng lo nòi gì.
Lìa quê Mẹ chớ vì giặc Cộng,
Lũ không tim, xuốn động vong nô.
Huênh hoang tư tưởng “bác H”,
Miệng Nam Mô, bụng chứa bả dao găm.
Chúng ra sức gây mồm chia rẽ,

10/212-

Lại giở trò bánh vẽ mị dân.
Quê là một lũ vô thốn,
Hiện thân giồng qủy, bạo Tồn cũng thua...
Nhớ lại thủa đầu mùa lá úa,
Bầy mưu gian gây múa vườn hoang.
Hô hào giãi phóng quê hương,
Toàn dân sấm sập lên đường chiến chinh.
Khi hết giặc hoà bình chớm nẩy,
Quê hương mình chúng nở chia đôi.
Oán thù gieo rắc khắp nơi,

20/212-

Kìa đi, người ơi dậy trời khóc than.

Dân Miền Bắc vô vàn khăn kh

Khắp xóm làng đều tạt gặt gao.

Thành phần Trí, Phú, Địa, Hào

Tù đầy, đâm chém xiết bao thảm sù.

Giới tu sĩ thâm sâu thiện tánh,

Sống cuộc đời đạo hạnh từ bi...

Chân tu hỏi tội tình gì?

Cớ sao đầy ắp vì giặc tha ????

Cả dân tộc trơ già ngơ ngác,

30/212-

Sống đọa đầy uổng nước cùm hơi.

Oan khiên chông chọt ngút trời,

Ruộng đong đò máu, núi đồi trơ xương.

Chúng ngu xuẩn chớ trơng hiếu chi,

Quyết xua quân lên chiếm Miền Nam.

Nga, Hoa, Anh, Mỹ hội đàm,

Cùng nhau bán đứng Việt Nam Cộng Hòa.

Ôi bằng hữu mù lòa bỏ cuộc,

Tiền bạc không, đạn dược cũng không.

Trung Xô viện trợ chột chổng,

40/212-

Phi cơ, tăng, pháo, phòng không đổ vào.

Miền Nam chịu lao đao dai dẳng,

Quân Cộng Hoà ngậm đắng lui binh.

Đông bào thung khố điêu linh,

Tướng quân họ Nguyễn (1) dứt tình nhường ngôi.

Người kị nhiệm da mồi húc hác (2)

Sức cỡi mòn tóc bạc, răng long.

Chính trường như mớ bòng bong,

Lại trao ngôi báu cho ông “Phệnh Đường” (3)

Quân chiến đấu kiên cường từng khốc,

50/212-

Tướng “Phong Lan” (4) gục mặt đầu hàng.

Bao năm dày dạn chiến trường,

Mà nay bó giáo “quy hàng” thắm không ?

Bọn đầu tẩu Khu, Đông, Thọ, Duẩn,

Lại bày mưu tị khốn lừa dân

Đầu đầu lòi cớ bần chân,

Vẫn là bần chết vô thốn ác ôn.

Từ thành thị nông thôn rừng núi,

Khép trố già trăn lòi vượt biên.

Đạp lên gian khố triền miên,

60/212-

Lênh đênh trời biền tìm Miền Tự Do.
Mặc cướp biền, bão to, sóng lớn,
Mặc kinh ngư dữ tợn bủa vây.
Đàn ông, cướp giết phanh thây,
Đàn bà, giặc hiếp chặt ngay giữa trời.
Bao trăn nhử đêm thời khát sữa,
Ngày chang chang nung lửa cào da.
Trăm nghìn người đã thành ma,
Vùi thân đáy biền sót xa não nê.
Bọn Việt cộng hê hê chiến thắng,

70/212-

Gây vô vàn cay đắng, nhiều thương.
Bày trò cỡi tạo Công, Thương,
Mưu ma, chúc quỷ thói thường giết ra.
Nào cũng hiên cưa nhà, hăng xưong,
Lại cúng dâng nghìn lượng vàng ròng.
Rằng ai con cháu Lạc Hông,
Thương nòi thì phải dục lòng hiên dân.
Miệng ngọt xốt, tay nâng báng súng,
Ai không ưng mồm bụng, moi gan.
Cô hèn, các đảng làm càn

80/212-

Còn rằng dăng hiên, búi làn cây cong.
Người tiếc cưa nát lòng, tan dạ,
Đành quyền sinh khời họa vò sau.
Thương gia sòng sót chặt đũa,
Tội rằng bóc lột làm giàu hại dân ??
Bút già lão, thanh tân cời tạo
Chống kẻ gì vô đạo, phi nhân.
Địa, Hào, Trí, Phú quy phồn,
Nếu không phồn thịnh là giết nát xương.
Quân, Cán Chính khôn lường uất hận,

90/212-

Bị tù đày cam phận lao nô.
Núi rừng cò gáy, khờ ho,
Sơn lâm, chướng khí giày vò xác thân.
Đêm giá buốt không chăn mền ấm,
Ngày oi nóng, cuốc bẫm cày sâu.
Bữa thường nước mắt chặm rau,
Thay xe chuyến gò, thò trâu kéo cày.
Phải vượt suối chặt mây khốn khờ,
Lại trèo đèo đốn gỗ gian nguy.
Ngón ngang cây chẻn lỏi đi,

100/212-

Đi cao, dứng khôn b vác cây.
Ngày lam lũ thân g y h c hác,
Đêm “tụng” bài Các Mác, Lê Nin.
Ác ôn thay lũ mẹ mìn,
Bùa mê, thuốc lú bôi đen s vàng.
Miệng xoen xoét nói ngang nói ngược,
Nhận riêng mình yêu nước thương dân.
Trại giam đ y p tù nhân,
Kh sai lao động vô ng n sót xa.
Người yêu nước n u là ch ng Cộng,

110/212-

Gán tội rằng ph n động ác ôn.
Tai nghe miệng đã bu n nôn,
Rõ ràng là bọn cáo ch n đ n ngu.
Không án lệnh nh t tù vô hạn,,
Chính quy n này quái đ n b t lương.
Mười ba năm tr i đoạn trường,
T m thân tù rạc tro xương mới v .
Dân thành thị trăm b kh n đ n,
Bữa thường ngày ăn độn ngô khoai.
Đêm khuya chúng đu i ra ngoài,

120/212-

Lệnh truyền quần lý gia tài “Ngự quân”

Đồ tồ nhuýn, áo quần, giầy dép,

Hồ tồ không được phép mang theo.

Nắa đời vun quén gieo neo,

Tan tành một phút như bèo trôi sông.

Đàn trồ nhồ đói lòng ổ rữ,

Không cắa nhà đồ ngồ qua đêm.

Bao năm cuộc sồng ổm êm,

Ngờ đâu “giầy phóng” càng thêm khồn cùng.

Lừa dân chúng lên vùng kinh tồ

130/212-

Khai phá rừng triệt đồ trồng khoai.

Lệnh rằng gương sáng nước ngoài,

Phồ tồ sờn xuồ tồ, gái trai một lòng.

Theo kồ hoạch ruộng đồng trừ mật,

Kồ tồ quồ là mùa mồ tồ trồng tay.

Bo bo, khoai sờn hàng ngày,

Mồ hôi pha nước mồ tồ đồy bữa ăn.

Khu kinh tồ khó khăn chồng chồ tồ,

Dân quyồ tồ tâm bồ đồ tồ vồ thành,

Từng đoàn lồch thồch chiồu mạnh,

140/212-

Khí đau cam phận, năm canh ngó hè.
Ngày lam lũ đạp xe kiểm sống,
Đêm giải dẫu bên còng nằm co.
Nào nùng khôn lầy thước đo,
Nhờ ơn “giải phóng”, nới lo chết chong!
Còn sắn nghiệp trong vòng một phút,
“Đông” cướp không còn chút dính tay.
Ở trời cao ! Ở đất dày!
Cộng nô đã hiện ra bày yêu tinh.
Miệng xoen xoét nghĩa tình dân tộc,

150/212-

Bụng chứa đầy thuốc độc bùa mê.
Mặt trơ trán bóng làm hề, Cá trê chui ống, lời thề quạ ma.
Chúng tuyên bố nước nhà thống nhất,
Dân ba Miền cờ phất mừng vui.
Bắc, Nam, Trung một giồng nòi,
Thương nhau xé ngọt, chia bùi cho nhau.
Mới bữa trước nói câu nhân nghĩa,
Đã hôm sau tay chĩa gươm đao.
Công, Thương cái tạo ngọt ngào,

160/212-

Đội tiên, cướp bạc, khác nào hươu lang.

Gây thù hận giam hàng Giáo phẩm,

Tạo oan khiên gặt gươm Thuyết Tu.

Khép nơi san sát trại tù,

Oán than mẫn địa, hận thù xung thiên.

Lũ cán bộ võ biến ngu ngốc,

Được cớ làm Giám đốc, Thanh tra...

Vàng ròng vơ vét túi đa,

Đặt đại cướp đoạt, của nhà tịch thu.

Từ tay trống không xu dính túi,

170/212-

Nay đã thành tiên núi, bạc sông.

Quốc Gia mặc nệm tẩm vong,

Lòng tham chực ngửi hơi đống là say.

Trung Ương Đứng một bầy quỷ sứ,

Ác độc hơn thú dữ rừng hoang...

Gác ngoài Tờ Quốc quê hương,

Tam vô, chuyên chính chực trương độc tài.

Người yêu nước nằm gai tranh đấu,

Chúng âm mưu thò kho gươm giết ngay.

Độc quyền trên dưới múa may,

180/212-

Buôn dân, bán nước ních đày tui
tham.

Cờ dân tộc lờm than tui hận,
Băm lăm năm đành phận lao nô
Trung Ương Đổng lũ điên rồ,
Tài nguyên quý hiếm từng lô bán dơ.
Chúng như giồng thiêu thân gặp lửa,
Tựa hươu non sừng ngựa húc càn.
Mặc cho đất nước nát tan,
Mặc dân tím mật, sôi gan hận thù...
Tiến làm chúng đui mù cặp mắt,

190/212-

Lao đầu vào trận giặc đô la.
Chúng làm nghiêng ngả sơn hà,
Quê hương xơ xác, quốc gia nghèo hèn,
Cứ giành giật, tui lên vàng khời,
“Đổng quang vinh” phẫn bội quê hương.
Hiện tình xã hội tang thương,
Tệ đoan đày dẫy phỉ phùng, thôn quê.
Chúng vờn cứ làm hờ múa rôi,
Miệng ba hoa sớm tui thương dân.
Dối lừa lầy giở làm chân,

200/212-

Đã rơi mặt nạ vô thịch khó coi..

Mưu lầy thúng úp voi qủy quyết,

Ốt không lâu đào huyết tự chôn,

Xưa nay bề lũ ác ôn,

Chớ ai tránh khỏi huyết bôn Diêm Vương.

Nào người Việt bôn phương hải ngoại,

Xiết vòng tay dựng lại quê hương.

Phát huy truyền thống kiên cường,

Chung lưng già trẻ lên đường đấu tranh

Lầy đầu khố biến thành hành động,

210/212-

Quyết giết trừ Địch Cộng ác ôn.

Đập tan huyến thoại Cáo Chấn,

212/212—

Đề cho dân tộc trường tồn quang vinh

TRƯỜNG GIANG